

סיפריהילדים של גד יעקובי, עיכוסיהמסלול של אורי דביר, מענקהילדה של אריאלה רבדל ובתיהזוג של חסן עיסא

לרשותו של מנכ"ל הרשות, **אורי סורת**, נאלץ להסדר ברכב הקיים ברשות החברה שבה הוא עובד. הרכב היחיד שהיה פנה בימים אלה הוא רכב אמי ריקאם בצבע אדום-כחול וגג צהוב.

ביום החמישי נחגג בירך שלים ליכוד-הליכוד, גם ללא חוזים חתומים בין מנהיגי חרות והליברלים: **אילן**, בנם של **מגי ואלפרד רגזאן**, חברי המיפ"ל. לגה הליברלית, נשא לאשה את בחירת ליכוד **גלית**. הכלה היא בתו של פגיל-חרות **שמואל פורטברגר**.

יהושע דווידוביץ, איש חרות, אושפו במכון-הלב בבית-החולים תל-השומר. הוא בדרך החלמה שלמה ויש לו סיבה טובה לכך — הוא מועמד לכהן כמנכ"ל מישרד-השיכון והבינוי, במקומו של המנכ"ל הנוכחי, **אשר וינר**.

רגע של מבוכה פקד את **רחל אלמן**, אשת יחסייהציבור של מלון בהרצליה. אלמן מאר-גנת ערב מיורחי, ואחד מאורחי הכבוד של הערב הוא הקונסול המצרי כאילת **חסן עיסא**. משצילצה אליו כדי להזמין עם בתיווגו לאירוע וללינת לילה, נשמע עיסא מוטרד. הוא הורה לה והפטיר: כן, אך ישנה בעיה קטנה: אלמן: תגיד לי מהי, אשמח לעזור לך לפתור אותה: ענה עיסא: הבעיה היא שאין לי בתיווג — אני גרוש.

הנשלנית רות סירקיס מחברת ספרי-ישול נוסף מפרי-מיטבה. משפתנה לחיים **גול-דשטיין**, השף של מלון תל-אביב, כדי שהמאכלים יוכנו במיטבתו ויצולמו שם לספרה, גילה השף הסתייגות מהוצאתם של ספרי-ישול. גולדשטיין, כך הסתבר במהלך השיחה, נכוה בנושא. הוא הוציא בעבר הרחוק ספרי-ישול, שהותיר בו זכרונות מרים. נוסף על כך, התלונן, אין הוא מצליח לשים את ידו אף על עותק אחד של הספר, כדי שת-יהיה לו מוכרת. כאן הפתיע אותו אחד הנוכחים, מהכריז: יש כן בתי עותק של הספר! הדובר

קוזו אקמוטו אנשים שונים בישראל קיבלו השבוע מעטפות דואר בלתי-ישירותיות שנשלחו מצרפת. ובהן כרזות גדולות המפארות את הטורויסט היפאני קוזו אקמוטו, ששחרר במיסגרת חילוני-השבוים. מתחת לתמונתו מודפסות הסיסמות ביפאנית. באנגלית ובערבית: 1985-1972 — ניצחון לסולידריות הבינלאומית — הצבא האדום היפאני.

(ליכוד), מצעירי הכנסת, את עמדתו בערכי-איונות. באחד הר-געים המשולבים יותר, סימן המנחה **משה** (מושיק) **טיר** מור לאיתן תנועה שסימנה בהי-אנקות — תרביץ בחורה. איתן אכן התקף מילולית, יממה לא-חרמכן הואשם על-ידי כתבת ידועות אחרונות. **אורלי אזול** **לאריבין**, על כי התקף אותה גופנית — נישבת מרכז-חרות.

השם **אריאלה רבדל** לא מש מהפיות המלחשים במיסד-רונות מישרד-האוצר ורשות-השידור. משסיימה רבדל את תפקידה כדוברת מישרד-האוצר בחדש שעבר, נפוצה ביוממה או שלא ביוממה, שמועה שאמ-רה כי רבדל קיבלה צ'ופר מיפי-לגתה, חרות. רבדל, כך הופץ, תשמש כדוברת מישלחת ישראל כאר"ם. ימים אחרים הסתובבה השמועה עד שגוועה בקול-ענות-חלושות. הדוברת, כך הוברר לאחר בירור נוסף, לא תשמש בתפקיד הנכסף בנייר-יורק. הבירור הוליד עובדה נוספת, מפתיעה במקצת. התפי-קיד לא נפל בחלקה של רבדל בעיקבות התנגדות הנחרצת של אחד מבכירי מפילגתה האהובה.

בניתיים, סוערות הרוחות ברשות-השידור עקב שמועה עקשנית אחרת בעניינה של רבדל. לפי השמועה דרשה רבדל **מעמדם עמר**, מנהל כוח-הארם של הרשות, תנאים שהם חסרי-תקדים ומנקרי-עניינים בת-קופה שבה שולטת אימת-הפי-טורין ברשות. רבדל, ששמה כלול ברשימת המפוטרים של הרשות, כך אומרים, דרשה שי-שה חרשי הסתגלות, שבמלכם תקבל משכורת. כלומר: אם פוטור בעוד שלושה חודשים

לגרש את **חליל אברזיאה**, ליד המיתקן שבו הוא עוצר. לפי-תע התקרב למקום איש-מישמר הגבול, כשהוא מנופף באיום באלה גדולה. המפגינים לא זוו ממקומם, אבל ישראלית תפס מייד מרחק-ביטחון מלובשי-המי-דים, כשהוא ממלמל, לקול צחוקם של הנוכחים: לא, לא אלימות. עכשיו אני כבר פוחד מאלמות.

אורי דביר, אלוף המ-טיילים ברחבי הארץ, רואין בערכי-איונות. משנשאל דביר, הידוע גם מהתוכנית נקודת-חן בטלוויזיה, מה הוא ממליץ לישראלי הממוצע לעשות, לאור הקשיים שהוערמו עליו בדרכו לחו"ל — הפתיע את הקהל בתשובתו. חובב ארץ-ישראל המושבע ענה ללא היסוס: אין תחליף לחו"ל! והמשיך, לקול הקהל באולם, זאת ממש בושה שבארץ חופשית, מתקדמת, מערימים קשיים שכאלה על האזרחים הרוצים לנפוש מחוץ לה.

דביר קצר מחיאות-כפיים גם כשעיסם על מסלול-הרג-מנות, שנכנה לצורך תצוגת-האופנה, שנערכה אחרי הראיון עימו. התשובות מצאו חן בעיני דביר, וגם את דרכו בחזרה, בתום הראיון, עשה על המסלול.

חבריהכנסת **חיים רמון** (מערך) ו**מיכאל (מיקי) איתן**

אחד השרים שהקדימו לפקוד את הקניון ברמת-גן היה **יצחק מזרעי**. התגובות שזכה בהן בקרב העוברים ושבים הפתיעו ביותר. הם היו כנוסח: "תמשיך ככה!"

גלי-הארה המפתיע הוה ליווה את השר גם בהמשך סיורו באותו יום. עת השתתף בטקס במלאת 50 שנה לבית-חרושת פרמצבטי. מורעי התקבל על-ידי הנוכחים במחיאות-כפיים. ראש-הממשלה, **שימעון פרס**, שיהיה לגאום אחריו, לא יכול היה להתעלם מכך, ופתח את נאומו במילים: לא זכור לי ששר-אוצר במדינת-ישראל התי-קבל במחיאות-כפיים כה סוע-רות...

מאז פירסם שריהכלכלה **גד יעקובי** את שירו הראשון, תחת שם בדוי, במהלך מילחמת-הלבנון, הספיק לפרסם כ-40 שירים בכתבי-ספרות שונים, תחת שמו האמיתי. בקרוב יגלה גם טפח משאר כישוריו הסיפי-רותיים. יעקובי עומד לפרסם במהלך השנה הקרובה שני סיפי-ריילדים. הסיפורים נולדו תוך כדי הסיפורים שסיפר לבתו הצ-עירה (שנתיים ושמונה חודשים) הדם.

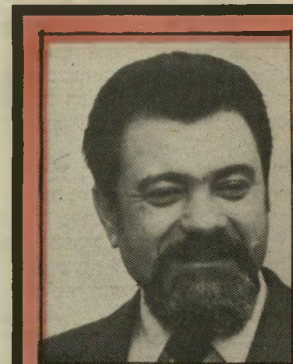
צלם העיתונות **רחמים ישראלי** כיוון את מצלמתו לעבר קבוצת המפגינים שניצבה ליד בניין המימשל הצבאי ברמאללה. הם מחו על הכוונה

חגיגת אחווה בעפולה

מורה מינצבריינר, עיתונאית על-המישמר שסיקרה את ההתפרעויות בעפולה, עמדה כאחד הימים בתחנת-המישמר של העיירה ולגמה קפה מתוך תרומם. לפתע הבחינה בפנים מוכרות. **סיפורה העיתונאית השבוע:** יגש אלינו ח"כ מאיר כהן-אבידוב ואמר: סליחה, אולי אני יכול לקבל ממך לגימת קפה? קולו היה שקט וצורר, אחרי שזעק בכיכר מוות למחבלים! גירוש למייד אבנים ואחרי שהחליף צעקות רמות עם קצינים במישמר, בדרישה לשחרר את נהגו, שנעצר במהלך ההתקהלות. אמרתי: בבקשה, ואולי אדוני גם ייסע לביתו ויקבל את השבת? היה זה דהף פיתאומי, שנבע מרצון מבוהל להכניס את כולם לבתיהם ולהחזיר לרחובות את השקט. ח"כ כהן-אבידוב לקח ממני את כוסי-הקפה, הביט בי ושאל לשמי ולעבודתי. אמרתי שאגיד רק בתנאי שלא יכעס עליי ולא יצעק. הוא הבטיח, ואני הסגתי את שם העיתון ואת שמי. ואז, לא להאמין, הוא אמר, בטון מתלהב ממש, את הדברים המפורשים הבאים: למה את מתייחסת אליי בדעה קדומה? את על המישמר אני קורא כל יום. ואומר לך משהו — לוא היו לנו בארץ עוד חמישה מיליון יהודים כמו יוסי שריר, כל הבעיות שלנו היו נפתרות! חשבתי שאני לא שומעת, אבל הוא חזר על המישפט. אם ואת דעתך, אמרתי לו, אולי תחזור לרחוב, תטפס על מכונית-הגלירה, תאמר שם את דעתך ותרגיע את הקהל הצורח מוות לשמאלנים! מוות לעיתונאים! הח"כ סירב, אמר שלום עם ולכבי, שיחרר את נהגו ממעצר ושב לביתו.

כהן-אבידוב בעפולה שיהיו חמישה מיליון

בין אלישר אי-אפשר לקום!

עיניים הנאמת

חבריהכנסת **אליהו בין אלישר** נקלע בישיבת מרכז חרות לדילמה שהמחישא את הפילוג והסיכסוך השוררים בי מפילגתו. בין-אלישר התבקש על-ידי עיתונאי לצאת מהאולם, כדי להתראיין על תפקידו כשגרירה הראשון של ישראל במצרים. בין-אלישר נענה בראצון. השניים שמו פעמיהם לעבר דלת-היציא-אה, אולם עצרו מכיוון שהנואם על הכמה היה המנהיג הוותיק **יוחנן בדר**, ודבריו הנוקבים היו ראויים להאזנה. מסיים בדר את נאומו הסרקסטי, אותתו השניים זה לזה, אולם או עלה לדוכן הנואמים **דויד לוי**. אם אני קם כעת — זה סופי במחנה שלי! התלוצץ בין-אלישר. נאמנו של לוי, והקשיב לכל נאומו הבומבסטי-כריזמטי של מנהיגו. זה את זה.